

Arrest

nr. 40 484 van 19 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, verklarende Iraaks staatsburger van Koerdische origine te zijn, vroeg een eerste keer het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten op 22 oktober 2001. Inzake die asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 15 juli 2002 een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aangezien u zonder geldige reden binnen de maand geen gevolg gaf aan de oproeping, noch aan de vraag om inlichtingen vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 27 mei 2002 op de door u gekozen woonplaats. Uw beroep bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie (VBC) resulteerde op 13 augustus 2004 in een weigering om u als vluchteling te erkennen op basis van ongeloofwaardige asielverklaringen. Uw vraag tot heropening van uw 1ste asielaanvraag werd op 17 november 2006 door het CGVS afgewezen.

U diende vervolgens een tweede asielaanvraag in op 20 juni 2008. U verklaarde dat u zich baseert op de feiten van uw eerste asielaanvraag. Betreffende de feiten die u genoopt hebben Irak te verlaten verklaarde u het volgende voor de VBC. U zou in Irak problemen hebben gekend met het regime van Saddam Hussein. Uw oom, bij wie u na de dood van uw ouders, broer en zus tengevolge een bomaanslag in 1991 inwoonde, werd verdacht van banden met de Communistische Partij en werd opgepakt. Zelf zou u gewond zijn geraakt bij deze arrestatie. Korte tijd later zou u door het regime onder druk zijn gezet om u aan te sluiten bij het elitekorps van de "Fedayeen Saddam". Eind 2001 besliste u het land te verlaten. Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag verwees u eveneens naar de algemene situatie in Kirkuk, Centraal-Irak, waar u in de wijk Rachim Awa gewoond zou hebben.

B. Motivering

Met betrekking tot uw eerste asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat het CGVS op 15 juli 2002 overging tot het nemen van een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aangezien u zonder geldige reden binnen de maand geen gevolg gaf aan de oproeping, noch aan de vraag om inlichtingen verrat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 27 mei 2002 op de door u gekozen woonplaats. Uw beroep bij de toenmalige VBC (huidige RVV) werd op 13 augustus 2004 verworpen op basis van het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas.

Met betrekking tot de voor uw tweede asielaanvraag ingeroepen feiten dient te worden opgemerkt dat deze tweeledig zijn. Zo stelt u vooreerst dat u uw tweede asielaanvraag baseert op dezelfde feiten als die ingeroepen tijdens uw eerste asielrelaas (CGVS, p. 2). Anderzijds beroept u zich voor uw tweede asielaanvraag op de algemene situatie in Kirkuk.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u zich baseert op dezelfde feiten als tijdens uw eerste asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat de asielverklaringen uit uw eerste asielaanvraag door de VBC als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Tijdens uw tweede asielaanvraag stelde u geen nieuwe elementen te hebben (CGVS, p. 2) die een ander licht zouden kunnen werpen op de appreciatie van uw voorgaande asielaanvraag. Bovendien moet in dit verband ook worden opgemerkt dat, los van de door de VBC vastgestelde ongerijmdheden, de objectieve situatie in Centraal-Irak inmiddels fundamenteel is gewijzigd aangezien het door u gevreesde Baathregime van Saddam Hussein in het voorjaar van 2003 ten val is gekomen. De door u aangehaalde vluchtmotieven zijn dan ook niet meer actueel. Derhalve dient dit eerste deel van uw asielaanvraag als ongegrond te worden beschouwd. Met betrekking tot de bijkomend ingeroepen feiten tijdens uw tweede asielaanvraag met name de algemene situatie in Kirkuk, dient te worden opgemerkt dat u er op geen enkel moment in slaagt aannemelijk te maken dat u, vóór uw vertrek in 2001, in Kirkuk, in de Rachim Awa-wijk zou verbleven hebben. Zo heeft u ondanks uw verklaringen dat u problemen heeft gekend met de Baath-partij van toenmalig president Saddam Hoessein, niet het minste idee van de lokale verantwoordelijken van de Baath. Of er een Baath-kantoor in uw wijk was, weet u niet. Wie er de verantwoordelijke van Baath was voor de Rachim Awa-wijk, weet u evenmin. Wie er aan het hoofd van Baath stond voor de stad Kirkuk kon u evenmin aangeven. Dit element is cruciaal aangezien het meestal om de door de lokale bevolking gevreesde personen ging, die door elkeen bij naam waren gekend, zeker op plaatselijk niveau (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Voor de Provincie kon u wel aangeven dat de verantwoordelijke Ali Hassan Majid of "Chemical Ali" was maar deze persoon was/is dusdanig berucht, zowel binnen als buiten Irak, dat dit gegeven op zich uw herkomst uit Kirkuk niet aantoonst (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U kon evenmin aangeven wie de verantwoordelijke van de politie voor de Rachim Awa-wijk was, iets waarvan u evenzeer op de hoogte zou moeten zijn.

De telefooncode voor Kirkuk of de wijkcodes kende u evenmin. U verklaarde weliswaar dat u thuis geen telefoon had en ook niet in de zaak van uw oom, maar dan nog mag er verwacht worden dat u van de wijk en stad waar u uw hele leven gewoond heeft hiervan minstens op de hoogte bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat u nooit een telefoon zou hebben gebruikt of een telefoonnummer zou hebben gekregen of opgebeld is weinig aannemelijk.

U blijkt daarnaast wel enige geografische kennis te hebben van Kirkuk waarbij u een heel aantal instellingen kan opnoemen in Kirkuk maar u bleek niet te kunnen aangeven in welke wijken die zich situeerden wat een weinig doorleefde indruk geeft (zie gehoorverslag CGVS, pp. 3 tot 5). Deze vaststelling laat dan ook enigszins vermoeden dat u uw geografische kennis heeft ingestudeerd aangezien u van het politiek-maatschappelijke leven in Kirkuk onder het Baath-regime niet op de hoogte blijkt te zijn. Dit niettegenstaande de verklaringen uit uw eerste asielaanvraag dat u problemen had met de indertijd heersende Baath-partij die bovendien verantwoordelijk was voor uw vlucht uit Irak in 2001.

Bovendien moet worden gewezen op het volgende. U stelt dat de Swiss-dinar tot 1998 een geldig betaalmiddel was in Kirkuk en de rest van Centraal-Irak (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit is merkwaardig aangezien de Swiss-dinar in 1992-1993 uit circulatie werd gehaald. Dat u er aldus nog tot in 1998 in Kirkuk en Centraal-Irak mee betaald zou kunnen hebben is dan ook weinig geloofwaardig

en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw aanwezigheid in Centraal-Irak tot aan uw vlucht in 2001. Bovendien blijkt u buiten de biljetten van 5, 10 en 25 (zie gehoorverslag CGVS, p. 10) ook niet op de hoogte te zijn dat er nog andere biljetwaardes waren hetgeen weinig geloofwaardig is als u uw hele leven tot in 2001 in Centraal-Irak verbleven zou hebben en er zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd (blauwe map, stuk 1), wel degelijk andere biljetwaardes in omloop waren.

Daarenboven legt u geen enkel begin van bewijs voor aangaande uw identiteit of uw afkomst uit Kirkuk in Centraal-Irak.

Uit wat voorafgaat kan niet worden besloten dat u uw land hebt verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Aangezien uw verblijf in Centraal-Irak, Kirkuk, tot 2001 geenszins geloofwaardig is, kan u op basis hiervan dan ook niet de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Meer zelfs, in verband met deze aanvraag tot het verkrijgen van het statuut van subsidiaire bescherming, dient gewezen te worden op artikel 55/4, c, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat men wordt **uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus** wanneer er **ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd**. Zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd én uit uw eigen verklaringen dat u in België veroordeeld werd voor mensenhandel en bendevorming, en in 2002 een celstraf kreeg van drie jaar waarvan u effectief minimum één jaar diende uit te zitten in de gevangenis van Brugge (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Deze feiten kunnen niet anders dan gecatalogiseerd worden als een ernstig misdrijf. Verwijzend naar artikel 55/4 c van de Vreemdelingenwet dien ik u bijgevolg, zelfs al zou u initieel afkomstig zijn uit Centraal-Irak, uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot, ter staving van uw asielaanvraag legt u diverse documenten neer betreffende uw situatie in België, waaronder: diverse stukken van het OCMW (CPAS) van Namen, verschillende stukken in verband met een aanvraag tot werkvergunning gericht aan de Waalse Regio, een attest van werkloosheid, etc. Deze documenten hebben geen betrekking op de asielfeiten en kunnen bijgevolg bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. Ook legt u een attest voor van "la Clinique de l'Exil" dat u zich daar heeft aangeboden maar zonder verdere informatie. Alsook een gewoon doktersbriefje betreffende een medische aandoening. Ook deze stukken voegen geen extra elementen toe aan uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt een schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een kennelijke beoordelingsfout.

Hij meent dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de werkelijke toestand in zijn land van herkomst. Verzoeker vervolgt dat er in de verplichting tot "motivatie" werd verzuimd aangezien de tegenpartij stelt dat er geen reden zou zijn om de feiten die reeds werden ingeroepen in het kader van zijn eerste asielaanvraag opnieuw te analyseren. Hij omschrijft de inhoud van artikel 1 van het Verdrag van Genève en het begrip 'sociale groep'.

Verzoeker meent dat zijn verblijf in Kirkuk tot 2001 ten onrechte in twijfel werd getrokken door de Commissaris-generaal.

Hij stelt dat de Commissaris-generaal zich tegensprekt wanneer de beslissing enerzijds stelt dat hij niet veel precisie kan geven over de vertegenwoordigers van de Baath-partij in Kirkuk of politieleden van de wijk, maar er anderzijds uit de beslissing wel blijkt dat hij de vertegenwoordiger van de Baath-partij voor de provincie heeft kunnen aangeven wat echter niet aanvaard wordt als bewijs van afkomst.

Verzoeker vervolgt dat het begrijpelijk is dat hij de naam van de wijken waarin diverse instellingen gelegen zijn niet kon geven, gezien het niet zeldzaam is dat bewoners van een stad de plaats kunnen beschrijven waar de instellingen zich in die stad bevinden, zonder de naam van de wijk te kunnen aangeven die in het algemeen een oriëntatiemiddel is voor personen vreemd aan de stad waarvan sprake.

Verzoeker stelt dat de Swiss-dinar tot 1991 de enige valuta in omloop in Irak was, dat de Iraakse dinar tijdens datzelfde jaar voor het eerst verscheen. Verzoeker stelt dat de Swiss-dinar niet totaal buiten

omloop werd gesteld, vermits die als een merk van de Koerdische identiteit werd beschouwd. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar een persartikel uit de krant 'Le Monde' die voorzien van een vertaling naar het Nederlands, in bijlage aan het verzoekschrift werd toegevoegd. Verzoeker meent dat dit motief van de bestreden beslissing te wijten is aan onnauwkeurige vraagstelling tijdens het gehoor.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt er rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Verzoeker verklaart op het CGVS dat hij zich baseerde op de feiten zoals aangehaald in zijn eerste asielaanvraag (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 3, p.2; stuk 8, nr.36). Dienvolgens oordeelt de bestreden beslissing terecht, en dit wordt evenmin dienstig weerlegd in het verzoekschrift, dat verzoekers vrees ten aanzien van het regime van Saddam Hoessein achterhaald is gelet op de omverwerping van dit regime in het voorjaar van 2003. Ten aanzien van verzoekers relaas werd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bovendien geoordeeld dat het geloofwaardigheid ontbeert (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 3). De aangevoerde algemene situatie in Kirkuk kan niet aangenomen worden als een situatie waaruit zou blijken dat verzoeker omwille van zijn profiel een individuele en persoonlijke vervolging zou riskeren te ondergaan.

Gelet op de lange duur van verzoekers verwijdering van zijn land van herkomst evenals het gebrek aan concrete aanwijzingen dat hij omwille van één van de elementen van de Vluchtelingendefinitie actueel vervolgd zou worden of geen bescherming zou kunnen verkrijgen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker meent dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat de tegenpartij zich beperkt tot het verklaren dat hij niet onder de voorwaarden van het voordeel van de status van de subsidiaire bescherming valt, zonder andere uitleg. Verzoeker vervolgt dat er enkel wordt gepreciseerd dat, zelfs al zou hij onder de voorwaarden van het voordeel van de status van de subsidiaire bescherming vallen, artikel 55/4, c, van de vreemdelingenwet zou worden toegepast omwille van zijn strafrechtelijke veroordeling. *"Dat inderdaad, de tegenpartij zicht beperkt tot het inroepen van een oorzaak van uitsluiting van het voordeel van de subsidiaire bescherming in hoofde*

van verzoeker, zonder zich vooraf te verklaren over de inhoudelijke voorwaarden van de erkenning of niet in casu van die bescherming”.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt, zoals reeds hoger wordt aangegeven, inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd”*. Uit het administratief dossier (map eerste asielaanvraag, stuk 26) en zijn verklaringen blijkt dat verzoeker op 15 november 2002 werd aangehouden ingevolge de strafrechtelijke veroordeling tot drie jaar wegens mensenhandel en bendevoorming. Verzoeker werd op 25 november 2003, aldus één jaar na zijn aanhouding, voorwaardelijke vrijgelaten.

Verzoekers handelingen, in casu het actief meewerken aan en faciliteren van mensensmokkel, zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het misdrijf dat hij heeft begaan en waarvoor hij werd veroordeeld dient te worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c.

Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit Kirkuk, dient op basis van het voormelde te worden vastgesteld dat verzoeker dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS